

byrdelsen af Arreststraffe for menige Krigsmænd, kan den Høistbefalende, for at raade Bod herpaa", anvende Bindestraffen. Bindestraffen er en Straf, der er det Samme som Staastraffen, kun at den Vedkommende i Stedet for at sættes ind i et aflukket Rum, bindes med Ryggen imod et Træ, en Væl eller en anden Gjenstand paa en saadan Maade, at han ikke kan sætte eller lægge sig. I § 27 i Lovudkastet indeholdes Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes i Krigstid paa Tøgt, hvor i Almindelighed de ordinære Arreststraffe ikke kunne bringes til Anvendelse. Udvalgets Flertal mener nu, at den i § 26 ommeldte Staastraf ikke burde bringes til Anvendelse, naar man overhoved erkjender, at den i alt Fald er en inhuman Straf, som ikke burde anvendes, medmindre Nødvendigheden krævede det, og det mener tillige, at der neppe kunde være Noget i Veien for, at man slog §§ 26 og 27 sammen, gav fælles Bestemmelser i saa Henseende baade for Flaaden og Hæren og indførte som Straf, brugelig under ekstraordinære Tilfælde, Bøiestrafen, en Straf, der jo har mere Lighed med de almindelige brugelige Arreststraffe end Staastraffen. Det er en Straf, der sikker med Letthed lader sig øyeblikke saavel tillands som ombord i Skibe. Det Apparat, som bruges til at bringe denne Straf i Udførelse, er jo ganske simpelt og kan lige saa vel have tilstede i Felten som ombord i Skibene, og derfor har Udvalgets Flertal ment, at denne Straf hensigtsmæssig kunde træde i Stedet for Arreststraffen, ikke blot ombord i Skibe, men ogsaa i Felten. Man har desuden ment at kunne gjøre en Indskrænkning med Hensyn til de Tilfælde, som skulde kaldes ekstraordinære, idet man ikke har troet at burde give de ekstraordinære Tilfælde et større Omfang end høist nødvendigt, og man har navnlig ment, at Leirsamlinger og andre Troppesamlinger ikke burde henregnes til de Tilfælde, hvor ekstraordinære Straffe kunde bringes til Anvendelse. Man har ment, at i slige Tilfælde kunde man, navnlig ved Leirsamlinger, enten have sørget for, at de fornødne Arrestrum vare tilstede, eller ogsaa kunde man sende vedkommende Person, der skulde lide Straf, til en nærliggende Garnison og der lade ham affone Straffen, eller endelig, hvad der var det Simpleste, da disse Samlinger jo i Reglen tage meget kort Tid, vente med Straffens Fuldbgyrdelse, indtil Leirsamlingen var endt. Endelig har man ment med Hensyn til Bøiestrafen, der i § 27 deles i to Slags, den strenge og den simple, hvormellem Adskillelsen lægges deri, om Bøien spændes om begge den Vedkommendes Ben eller kun om det ene, at Adskillelsen rettest burde lægges paa et andet Punkt, nemlig derpaa, om den Vedkommende bliver ubløst om Natten eller ikke. Som ærede Medlemmer ville se, er det ikke nogen egentlig principiel Forandring, som Udvalgets Flertal har foreslaaet paa dette Punkt, thi man erkjender jo som

sagt fuldstændig, at, naar ekstraordinære Forhold gjøre de almindelige Straffe uanvendelige, er man nødsaget til at ty til ekstraordinære Straffe, og naar man gjensidig har denne Erkjendelse for De, tvivler jeg ikke om, at man jo nok paa dette Punkt skal kunne komme til en Overenskomst.

Med Hensyn til de forskjellige Strafarter, som skulde indføres, vil det ses, at der er fremkommet flere Ændringsforslag fra Mindretallet. Paa dette Stadium af Forhandlingerne skal jeg ikke inblade mig paa at drøfte disse Forslag, jeg vil i saa Henseende oppebie, hvad de af Udvalgets Medlemmer, som have stillet disse Forslag, ville anføre derfor, og jeg skal da gaa over til kortelig at motivere de af hele Udvalget eller af Flertallet foreslaaede Ændringer til de enkelte Paragrafer. Til § 1 er der af hele Udvalget stillet et Forslag, som gaar ud paa, at der i 1ste Linie efter Ordet „Personer“ tilføies „hvadenten de ere fast ansatte eller midlertidig tjenestegjørende ved samme“. Det Forslag, som var til Behandling i Thinget i Samlingen 1871—72, havde en noget lignende Bæssus, som man den Gang udstemte paa Grund af, at man frygtede for, at den kunde give Anledning til Misforstaaelse. Det hed nemlig der: „hvadenten de ere fast ansatte eller midlertidig tagne til Tjeneste ved samme“. Man troede, at dette muligvis kunde misforstaaes saaledes, at Personer, der vare antagne til Dagleiertjeneste i Militæretaten, derved kunde blive dragne ind under den militære Straffelov, og for at forebygge denne Misforstaaelse strøg man de nævnte Ord, som forøvrigt erkjendtes vel at kunne være paa deres Plads. Denne Misforstaaelse har man ment at kunne undgaa ved en Tilføining i den Form, som har fundet sit Udtryk i Ændringsforslaget under Nr. 1, idet der staar: „eller midlertidig tjenestegjørende ved samme“. Den Dagleier, som er tagen til Tjeneste ved Krigsmagten, vil efter den brugelige Terminologi ikke kunne kaldes „tjenestegjørende“. Som det vil bemærkes, er det jo slet ikke nogen Forandring i Paragrafens Lønte, man tilsigter; det er kun for at tydeliggjøre dens Bestemmelse, at man har stillet Ændringsforslaget. — Det Samme gælder om det til § 13 stillede Ændringsforslag, der gaar ud paa istedetfor „Tjeneste udenfor Skibet“ at sætte „Tjeneste i Land eller paa Fartøj, der sendes til Land“. Det er, som det vil ses, en ren Redaktionsændring, hvorved man ikke forandrer den Lønte, der ligger til Grund for Paragrafens Bestemmelse. — Jeg gaar derefter til Forslaget under Nr. 7 til § 16. Det gaar ud paa, at man i anden Linie retter Udtrykket „ringere“ Krigsmænd til „andre“ Krigsmænd. Dette Forslag er kun begrundet i, at man har fundet det ueheldigt at betegne Menige som „ringere“ Krigsmænd, hvori ligger, at de Menige ikke skulde være saa gode Krigsmænd som de Befalende. Dette er aabenbart kun en Redaktionsændring og